

[Glistrup]

get, og det ikke mindst vedrørende det punkt på dagsordenen, som vi nu behandler.

Angående folkepensionen har det været således og er det således, at det gamle flertal bestående af Det Radikale Venstre og firkantregeringen aldrig har været sådan særlig interesseret i at gøre nogen ekstra indsats for at forbedre folkepensionisternes stilling her i samfundet sammenlignet med andre befolkningsgrupper. Det er der nu et flertal for.

Selvfølgelig havde Fremskridtspartiet meget gerne set, at flertallet havde ytret sig i, at vi allerede med virkning her fra 1988 havde fået vedtaget det forslag, som vi nu har til anden behandling. Men vi må jo indrette os efter, at en konvoj ikke kan sejle hurtigere, end det langsomste skib kan bevæge sig, og i den nye flertalskonstellation, S-SF-Z, er det unægtelig således, at S, Socialdemokraterne, er det langsomste skib, og derfor kan vi ikke få forbedret folkepensionisternes stilling mere, end vi kan få Socialdemokraterne med til. Derfor må vi erkende, at med virkning for 1988 har Socialdemokraterne som på så mange andre punkter været et lammehaleparti i forhold til regeringen og har indgået det decemberforlig, hvorved man kun foretager de forhøjelser af folkepensionen, som var resultatet af forliget i december måned sidste år.

Det er beklageligt, at de ikke kunne komme længere med end til det, forliget blev til derude på Marienborg i december måned sidste år, og at vi ikke kunne få en endnu større forbedring af folkepensionisternes stilling.

Men i al tristheden over det skal vi da glæde os over to ting. For det første er det selvfølgelig væsentligt, det, som Socialdemokratiet kunne gennemtvinge ved de forhandlinger takket være, at det sociale flertal i Folketinget var skiftet den 8. september 1987; ellers var det selvfølgelig aldrig nogen sinde lykkedes Socialdemokratiet at komme igennem med det.

For det andet skal vi glæde os over, at det forlig, som er indgået, er begrænset til 1988, således at der er en chance for, at dette Folketing med virkning fra 1989 kan gennemføre markante og stærke og gode forbedringer af folkepensionisternes stilling.

Som det så klart har fundet udtryk i bemærkningerne til det lovforslag, som vi nu har til anden behandling, er forholdet jo det, at der i allerhøjeste grad tiltrænges en omprioritering af

anvendelsen af samfundets midler, således at man siger, at det er aldeles uholdbart, at nogle grupper, folkepensionisterne, kun får måske en fjerdedel eller en femtedel i pension af, hvad f.eks. de, der har været offentligt ansat, tjenestemænd, eller de, der har været folkevalgte, ministre, eller hvad de nu har været, får. Det er aldeles uacceptabelt, at der skal lægges 10 folkepensioner sammen, før man kommer op på det beløb, som betales af skatteyderne midler i gennemsnit til en muhamedansk bekvemmelighedsflygtning, eller hvad vi forsøger at sprede ud, for at der kan laves prestigeprojekter i de såkaldte ulande ved, at vi yder bistand på 7 mia. kr., eller hvor meget det nu er, derud til ulandene.

Der tiltrænges en omprioritering. Hvis regeringen havde valgt at indgå finanslovforlig med Fremskridtspartiet i stedet for med Socialdemokraterne, ville den faktiske baggrundssituation i Folketinget jo have været præcis den samme, som den var, da man valgte at forlige sig med Socialdemokraterne, nemlig at flertallet lå omkring denne merudgift i størrelsesordenen 2 mia. kr., som rent faktisk blev resultatet. Derfor tror jeg, at et finanslovforlig mellem regeringen, De Radikale og Fremskridtspartiet havde ført til en folkepensionsforbedring nogenlunde af samme størrelsesorden som den, der blev resultatet af det forlig, man indgik med Socialdemokraterne, måske med en lidt anden fordeling, idet alle 2 mia. kr. såmænd nok var blevet anvendt på de over 67-årige med henblik på, at de kunne få nogenlunde samme pension. Det var således ikke dér, den store forskel ville have været i forhold til et finanslovforlig, der var gået til fremskridtssiden i stedet for at gå til socialdemokratsiden; den store forskel ville ret klart have været, at så var finansieringen ikke sket ved at øge skattetrykket, sådan som det, regeringen nu besluttede sig til ved Marienborgaftalen af 8. december, men så var folkepensionsforbedringen i stedet blevet finansieret ved offentlige besparelser på et af de 1.527 punkter, hvor Fremskridtspartiet har påvist at der er plads til offentlige besparelser – måske ved en kombination af forskellige områder.

Under alle omstændigheder, hvad enten man havde givet folkepensionisterne 2 mia. kr. mere, som altså blev resultatet af det, eller man havde givet folkepensionisterne den forhøjelse, som det forslag, vi nu har til behandling, drejer